

Οικουμενικός Πατριάρχης: “Η Ορθόδοξος Εκκλησία, ως «βιωμένη Ανάστασις», είναι ο χώρος της «αληθεστάτης ελευθερίας»” – Πατριαρχική Απόδειξις για το Άγιον Πάσχα 2024

[Πατριαρχεία](#) / [Οικουμενικό Πατριαρχείο](#)

“Η πίστις εις την Ανάστασιν είναι η βαθυτάτη και ακραιφνεστάτη έκφρασις της ελευθερίας μας ή μάλλον η γέννησις αυτής ως εκουσίας αποδοχής της υψίστης θείας δωρεάς της κατά χάριν θεώσεως”. Αυτό τονίζει μεταξύ άλλων στην Πατριαρχική Απόδειξη για το Άγιον Πάσχα 2024 ο [Οικουμενικός Πατριάρχης](#) κ.κ. Βαρθολομαίος.

“Κεντρικόν χαρακτηριστικόν της ορθοδόξου ζωής είναι ο αναστάσιμος παλμός της”, υπογραμμίζει ο Παναγιώτατος και προσθέτει: “Ο Ορθόδοξος πιστός έχει συνείδησιν της αντιθέσεως μεταξύ της εγκοσμίου πραγματικότητας και της εσχατολογικής τελειότητας και δεν είναι δυνατόν να παραμείνη αδρανής απέναντι

εις τας αρνητικότητας. Διά τον λόγον αυτόν, η Ορθόδοξος Εκκλησία δεν είδε ποτέ τον αγώνα διά μεταμόρφωσιν του κόσμου ως ασήμαντον υπόθεσιν. Η πασχάλιος πίστις έσωζε την Εκκλησίαν τόσοσν από την εσωστρέφειαν και την κλειστότητα, όσον και από την εκκοσμίκευσιν”.

“Η Ορθόδοξος Εκκλησία, ως «βιωμένη Ανάστασις», είναι ο χώρος της «αληθεστάτης ελευθερίας», η οποία εις την χριστιανικήν ζωήν είναι θεμέλιον, οδός και προορισμός. Η Ανάστασις του Χριστού είναι ευαγγέλιον ελευθερίας, δωρεά ελευθερίας και εχέγγυον της «κοινής ελευθερίας» εις την «αιώνιον βιοτήν» της Βασιλείας του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος”, επισημαίνει.

Παρακατω ολόκληρη η Πατριαρχική Απόδειξις του Οικουμενικού Πατριάρχη

† Β Α Ρ Θ Ο Λ Ο Μ Α Ι Ο Σ

ΕΛΕΩ ΘΕΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ – ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ

ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ

ΠΑΝΤΙ ΤΩ ΠΛΗΡΩΜΑΤΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΧΑΡΙΝ, ΕΙΡΗΝΗΝ ΚΑΙ ΕΛΕΟΣ

ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΕΝΔΟΞΩΣ ΑΝΑΣΤΑΝΤΟΣ ΧΡΙΣΤΟΥ

* * *

Τιμιώτατοι άδελφοί Ήεράρχαι καί τέκνα έν Κυρίω άγαπητά,

Εύδοκία καί χάριτι τοῦ πανδώρου Θεοῦ διατρέξαντες τόν δόλιχον τῆς Ἀγίας καί Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς καί διελθόντες έν κατανύξει τήν Ἑβδομάδα τῶν Παθῶν τοῦ Κυρίου, ίδού, εύφραινόμεθα τῇ πανηγύρει τῆς λαμπροφόρου Ἀναστάσεως Αὐτοῦ, δι’ ἧς έλυτρώθημεν έκ τῆς τοῦ Ἄδου τυραννίδος.

Ἡ ένδοξος έκ νεκρῶν Ἑγερσις τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ εἶναι συνανάστασις σύμπαντος τοῦ γένους τῶν βροτῶν καί πρόγευσις τῆς τελειώσεως τῶν πάντων καί τῆς πληρώσεως τῆς Θείας Οἰκονομίας έν τῇ έπουρανίῳ Βασιλείᾳ. Μετέχομεν εις τό άφραστον μυστήριον τῆς Ἀναστάσεως έν τῇ Ἐκκλησίᾳ, άγιαζόμενοι έν τοῖς ιεροῖς αὐτῆς μυστηρίοις καί βιοῦντες τό Πάσχα, «τό πύλας ἡμῖν τοῦ Παραδείσου άνοίξαν», ὅχι ως άνάμνησιν ενός γεγονότος τοῦ παρελθόντος, αλλά ως πεμπτουσίαν τῆς έκκλησιαστικῆς ζωῆς, ως παρουσίαν τοῦ Χριστοῦ άεί έν τῷ μέσω ἡμῶν, έγγύτερον εις ἡμᾶς άπό ὅσον ἡμεῖς οἱ ἴδιοι εις τόν έαυτόν μας. **Τό Πάσχα, οἱ ὀρθόδοξοι πιστοί άνακαλύπτουν τόν άληθινόν των έαυτόν ως έν Χριστῷ εἶναι, έντάσσονται εις τήν κίνησιν τῶν πάντων πρός τά**

Ἔσχατα, «έν χαρᾷ ἀνεκλαλήτῳ καί δεδοξασμένη» (Α΄ Πέτρ. α΄, 8), ὡς «υἱοὶ φωτός... καί υἱοὶ ἡμέρας» (Α΄ Θεσσ. ε΄, 5).

Κεντρικόν χαρακτηριστικόν τῆς ὀρθοδόξου ζωῆς εἶναι ὁ ἀναστάσιμος παλμός της. Ἀστόχως ἀπεκάλεσεν ὁ φιλόσοφος τὴν ὀρθόδοξον πνευματικότητα «σκυθρωπήν» καί «φθινοπωρινήν». Εὐστόχως ἐπαινεῖται ὑπὸ τῶν Δυτικῶν τό ἀνεπτυγμένον αἰσθητήριον τῶν Ὀρθοδόξων διὰ τό νόημα καί τό βιωματικόν βάθος τῆς πασχάλιου ἐμπειρίας, χωρίς ὅμως ἡ πίστις αὐτὴ νά λησμονῇ, ὅτι ἡ πορεία πρὸς τὴν Ἀνάστασιν διέρχεται διὰ τοῦ Σταυροῦ. Δέν γνωρίζει ἡ ὀρθόδοξος πνευματικότης τόν οὐτοπισμόν τῆς Ἀναστάσεως χωρίς Σταυρόν, οὔτε τὴν ἀπαισιοδοξίαν τοῦ Σταυροῦ χωρίς τὴν Ἀνάστασιν. Διὰ τόν λόγον αὐτόν, εἰς τό ὀρθόδοξον βίωμα τό κακόν δέν ἔχει τόν τελευταῖον λόγον ἐν τῇ ἱστορίᾳ, ἐνῶ ἡ πίστις εἰς τὴν Ἀνάστασιν λειτουργεῖ ὡς κίνητρον διὰ τόν ἀγῶνα ἐναντίον τῆς παρουσίας ἐν τῷ κόσμῳ καί τῶν συνεπειῶν του, δρᾷ ὡς ἰσχυρά μεταμορφωτικὴ δύναμις. Εἰς τὴν ὀρθόδοξον αὐτοσυνειδησίαν δέν ὑπάρχει χῶρος διὰ συνθηκολόγησιν ἀπέναντι εἰς τό κακόν, δι’ ἀδιαφορίαν περί τῆς πορείας τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων. Ἀντιθέτως, ἡ συμβολὴ εἰς τὴν μεταμόρφωσιν τῆς ἱστορίας ἔχει θεολογικὴν βάσιν καί ὑπαρξιακόν ἔρεισμα καί ἐκτυλίσσεται χωρίς τόν κίνδυνον ταυτίσεως τῆς Ἐκκλησίας μέ τόν κόσμον. Ὁ Ὀρθόδοξος πιστός ἔχει συνείδησιν τῆς ἀντιθέσεως μεταξύ τῆς ἐγκοσμίου πραγματικότητος καί τῆς ἐσχατολογικῆς τελειότητος καί δέν εἶναι δυνατόν νά παραμείνῃ ἀδρανὴς ἀπέναντι εἰς τὰς ἀρνητικότητας. Διὰ τόν λόγον αὐτόν, ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία δέν εἶδε ποτέ τόν ἀγῶνα διὰ μεταμόρφωσιν τοῦ κόσμου ὡς ἀσήμαντον ὑπόθεσιν. Ἡ πασχάλιος πίστις ἔσωζε τὴν Ἐκκλησίαν τόσον ἀπὸ τὴν ἐσωστρέφειαν καί τὴν κλειστότητα, ὅσον καί ἀπὸ τὴν ἐκκοσμίκευσιν.

Εἰς τό Πάσχα τῶν ὀρθοδόξων συμπυκνοῦται ὁλόκληρον τό μυστήριον καί ὁ ὑπαρξιακὸς πλοῦτος τῆς εὐσεβείας μας. Τό «ἐξεθαμβήθησαν» τῶν Μυροφόρων, ὅταν, «εἰσελθοῦσαι εἰς τό μνημεῖον εἶδον νεανίσκον... περιβεβλημένον στολήν λευκὴν» (Μάρκ. ιστ΄, 5), χαρακτηρίζει τό μέγεθος καί τὴν οὐσίαν τῆς ἐμπειρίας τῆς πίστεως ὡς βιώσεως ὑπαρξιακοῦ συγκλονισμοῦ. Τό «ἐκθαμβεῖσθαι» δηλώνει ὅτι ὁ ἄνθρωπος εὐρίσκεται ἐνώπιον ἐνός μυστηρίου, τό ὁποῖον βαθαίνει, ὅσον τό προσεγγίζει, κατὰ τό λεχθέν, ὅτι ἡ πίστις μας «δέν εἶναι πορεία ἀπὸ τό μυστήριον εἰς τὴν γνώσιν, ἀλλὰ ἀπὸ τῆς γνώσεως εἰς τό μυστήριον».

Ἐνῶ ἡ ἄρνησις τοῦ μυστηρίου συρρικνώνει ὑπαρκτικῶς τόν ἄνθρωπον, ὁ σεβασμός ἀνοίγει εἰς αὐτόν τὴν πύλην τοῦ οὐρανοῦ. Ἡ πίστις εἰς τὴν Ἀνάστασιν εἶναι ἡ βαθυτάτη καί ἀκραιφνεστάτη ἔκφρασις τῆς ἐλευθερίας μας ἢ μᾶλλον ἡ γέννησις αὐτῆς ὡς ἐκουσίας ἀποδοχῆς τῆς ὑψίστης θείας δωρεᾶς τῆς κατὰ χάριν θεώσεως. Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, ὡς «βιωμένη Ἀνάστασις», εἶναι ὁ χῶρος τῆς

«ἀληθεστάτης ἐλευθερίας», ἡ ὁποία εἰς τὴν χριστιανικὴν ζωὴν εἶναι θεμέλιον, ὁδὸς καὶ προορισμός. Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ εἶναι εὐαγγέλιον ἐλευθερίας, δωρεὰ ἐλευθερίας καὶ ἐχέγγυον τῆς «κοινῆς ἐλευθερίας» εἰς τὴν «αἰώνιον βιοτὴν» τῆς Βασιλείας τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Μέ αὐτά τὰ αἰσθήματα, τιμιώτατοι ἀδελφοί καὶ πεφιλημένα τέκνα, ἔμπλεοι τῆς πεπληρωμένης χαρᾶς τῆς μετοχῆς εἰς τὴν «κοινὴν τῶν ὅλων πανήγυριν», λαβόντες φῶς ἐκ τοῦ ἀνεσπέρου φωτός καὶ δοξάζοντες Χριστόν τόν ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν καὶ ἀνατείλαντα πᾶσι τὴν ζωὴν, μεμνημένοι δέ κατὰ τὴν πανέορτον ταύτην «κλητὴν καὶ ἁγίαν ἡμέραν», πάντων τῶν ἐν περιστάσεσιν ἀδελφῶν, δεόμεθα τοῦ «πατήσαντος θανάτῳ τόν θάνατον» Κυρίου καὶ Θεοῦ τῆς εἰρήνης, ὅπως εἰρηνεύῃ τόν κόσμον, καταυγάζῃ τὰ διαβήματα ἡμῶν πρὸς πᾶν ἔργον ἀγαθόν καὶ Αὐτῷ εὐάρεστον, ἀναφωνοῦντες τόν πανευφρόσυνον ὕμνον «Χριστὸς Ἀνέστη»!

Φανάριον, Ἅγιον Πάσχα ,βκδ´

† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως

διάπυρος πρὸς Χριστόν Ἀναστάντα

εὐχέτης πάντων ὑμῶν.

Διαβάστε ἀκόμη:

Αρχιεπίσκοπος Ιερώνυμος: “Ἡ βία δεν κράτησε τον Χριστό στον τάφο” - Το μήνυμα για το Ἅγιον Πάσχα 2024

Πατριάρχης Αλεξανδρείας: «Ἡ κατὰ κόσμον εἰρήνη εἶναι ἀσταθής, υποκριτική, γεμάτη ἀπὸ μικρά παροδικὰ συμφέροντα καὶ μύρια ἄλλα κακά»

Ρουμανίας Δανιήλ: “Ὁ Χριστὸς μέσα ἀπὸ τὴν Ἀνάστασή του θεραπεύει τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὸ θάνατο καὶ τὴ φθορά”